

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jiřího Pally a soudců Mgr. Aleše Roztočila a Mgr. Petry Weissové v právní věci žalobkyně: **SWAKOP s. r. o.**, se sídlem Na Šafránce 1808/34, Praha 10, zast. Mgr. Markem Gocmanem, advokátem, se sídlem 28. října 438/219, Ostrava, proti žalovanému: **Krajský úřad Olomouckého kraje**, se sídlem Jeremenkova 40a, Olomouc, za účasti osoby zúčastněné na řízení: Národní sportovní centrum Prostějov, z.s., se sídlem Za Velodromem 4187/49a, Prostějov, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 8. 2017, č. j. KUOK 85314/2017, sp. zn. KÚOK/75555/2016/OSR/7515, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 31. 10. 2019, č. j. 30 A 240/2017 - 95,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Osoba zúčastněná na řízení **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I. Shrnutí předcházejícího řízení

[1] Magistrát města Prostějova, stavební úřad, rozhodnutím ze dne 18. 4. 2016, č. j. PVMU 50942/2016 61, sp. zn. SÚ/227/2016-Ing.Net., podle § 79 a § 92 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „stavební zákon“), na základě žádosti osoby zúčastněné na řízení rozhodl o umístění stavby „Olympijské sportovní centrum v Prostějově“ v ulici Za Velodromem na blíže specifikovaných pozemcích v katastrálním území Prostějov.

[2] Odvolání žalobkyně proti tomuto rozhodnutí žalovaný rozhodnutím ze dne 29. 8. 2017, č. j. KUOK 85314/2017, sp. zn. KÚOK/75555/2016/OSR/7515, zamítl pro nepřipustnost

podle § 92 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, neboť žalobkyně nebyla účastnicí územního řízení o umístění stavby.

[3] Krajský soud v Brně rozsudkem ze dne 31. 10. 2019, č. j. 30 A 240/2017 - 95, žalobu proti tomuto rozhodnutí žalovaného zamítl. V odůvodnění rozsudku se krajský soud mimo jiné ztotožnil se závěrem žalovaného, že žalobkyni postavení účastníka nepříslušelo. Vycházel z toho, že vzdálenost sportovní haly od nemovitosti žalobkyně činí zhruba 300 m. Z této vzdálenosti je podle krajského soudu zřejmé, že umísťovaná stavba nebude mít takový vliv na intenzitu dopravy, který by jakýmkoliv způsobem přímo zasahoval do užívání pozemků a rodinného domu ve vlastnictví žalobkyně. Zvýšený pohyb osob a vozidel rovněž podle projektové dokumentace nemá probíhat v blízkosti pozemku žalobkyně, nýbrž pouze v okolí stavby, zejména na přilehlých přístupových komunikacích v ulicích U Stadionu, Krapkova, Před Velodromem a Za Velodromem po odbočení na Krapkovu. Námitku žalobkyně spočívající v nastalém nárůstu dopravy a nesprávném parkování při sportovních utkáních až u komunikace, která slouží k příjezdu k její nemovitosti, soud odmítl s tím, že případné nezákonné jednání třetích osob (nesprávné parkování) nemůže založit účastenství žalobkyně v územním řízení.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[4] Proti tomuto rozsudku krajského soudu podala žalobkyně (dále též „stěžovatelka“) včasnou kasační stížnost z důvodů uvedených v ustanoveních § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“).

[5] Stěžovatelka v kasační stížnosti namítla, že krajský soud se nedostatečným a nesprávným způsobem vypořádal s jejím tvrzením, že měla být považována za účastnicí územního řízení. Stěžovatelka tvrdila, že splňuje podmínky účastenství stanovené v § 85 odst. 2 písm. b) stavebního zákona, jelikož vlastní nemovitost v okolí stavby, která může být stavbou přímo dotčena. Zejména upozorňovala na riziko zvýšení intenzity dopravy a nárůstu hluku. V této souvislosti stěžovatelka poukázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 4. 2008, sp. zn. 1 As 16/2008. Žalovaný i krajský soud však postupovali nesprávně, když pro přiznání účastenství v řízení požadovali prokázání skutečného porušení jejich subjektivních práv a nespokojili se s prokázáním možnosti dotčení těchto práv. Podle stěžovatelky totiž není možné odmítnout jí přiznat postavení účastníka řízení s odkazem na zjištění učiněná podrobným vyhodnocením projektové dokumentace, jelikož její hodnocení má probíhat až v rámci územního řízení samotného.

[6] Stěžovatelka dále poukázala na rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 13. 6. 2019, č. j. 62 A 153/2017 - 77, který se v obdobné věci rovněž zabýval účastenstvím stěžovatelky. Vzhledem k tomu, že řízení v obou těchto věcech se týkají vzájemně se podmiňujících staveb (tedy sportovní haly a příjezdové komunikace), je nutné při vymezení okruhu účastníků brát v úvahu i specifické okolnosti této situace.

[7] S ohledem na výše uvedené stěžovatelka navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení.

[8] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti především zopakoval argumentaci obsaženou v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí. Ohledně námitek stěžovatelky se ztotožnil se závěry krajského soudu spočívajícími v tom, že vzhledem k více než 300 metrové vzdálenosti pozemků stěžovatelky od sportovní haly nelze uvažovat o přímém dotčení jejich pozemků v důsledku zvýšení intenzity dopravy. Poukázal rovněž na plánovanou výstavbu 44 parkovacích

pokračování

míst v rámci nové příjezdové komunikace a připomněl, že ke zvýšení intenzity dopravy nedojde v blízkosti pozemků stěžovatelky. S ohledem na tyto skutečnosti žalovaný navrhl zamítnutí kasační stížnosti.

III. Posouzení kasační stížnosti

[9] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., podle nichž byl vázán rozsahem a důvody, jež stěžovatelka uplatnila v kasační stížnosti. Přitom neshledal vady uvedené v § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti. Stěžovatelka v kasační stížnosti označila důvody uvedené v § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s., avšak z jejího obsahu je zřejmé, že tak učinila výhradně podle písmena a), podle něhož *kasační stížnost lze podat pouze z důvodu tvrzené nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení*. Stěžovatelka totiž ve skutečnosti brojila pouze proti závěru krajského soudu, podle něhož nesplnila podmínky účastenství v územním řízení stanovené v § 85 odst. 2 písm. b) stavebního zákona.

[10] Z obsahu správního spisu vyplývá, že stěžovatelka vlastní pozemek na adrese Beskydská 4624, Prostějov, na němž se nachází rodinný dům, v němž bydlí rodina jednatele stěžovatelky. Nejmenší vzdálenost sportovní haly od nejbližšího místa příjezdové komunikace k rodinnému domu ve vlastnictví stěžovatelky činí zhruba 300 m. Nejmenší vzdálenost od rodinného domu je pak přibližně 323,5 m.

[11] Jak správně konstatoval krajský soud, zásadní právní otázkou v projednávané věci je výklad pojmu „přímé dotčení územním rozhodnutím“, který stanoví § 85 odst. 2 písm. b) stavebního zákona jako podmínku pro účast v územním řízení pro vlastníka sousedního pozemku. Krajský soud správně uvedl, že Ústavní soud nálezem ze dne 22. 3. 2000, sp. zn. Pl. ÚS 19/99, rozšířil význam pojmu sousední pozemek i na pozemky, které s plánovanou stavbou přímo nesousedí.

[12] Otázkou přímého dotčení se v návaznosti na zmíněný nález Ústavního soudu opakovaně zabýval Nejvyšší správní soud, přičemž dospěl mimo jiné k těmto závěrům. V rozsudku ze dne 19. 6. 2009, sp. zn. 5 As 67/2008, konstatoval, že „*přímým dotčením lze nepochybně rozumět především dotčení stíněním, hlukem, prachem, pachem, zápachem, kouřem, vibracemi, světlem apod., tj. různé imise (§ 127 odst. 1 občanského zákoníku). Imisemi se obecně rozumí výkon vlastnického práva, kterým se zasahuje do cizího vlastnického nebo jiného práva nad míru přiměřenou poměrům.*“ V rozsudku ze dne 30. 4. 2008, sp. zn. 1 As 16/2008, pak Nejvyšší správní soud uvedl, že i potenciální zvýšení intenzity dopravy v okolí sousedního pozemku může zakládat přímé dotčení.

[13] Stěžovatelka ve všech fázích řízení namítala, že v důsledku postavení nové sportovní haly dojde ke zvýšení intenzity dopravy v tak širokém okolí, že tím bude zasažen i její pozemek. Žalovaný ve svém rozhodnutí tuto námitku odmítl s odůvodněním, že zvýšená intenzita dopravy bude omezena na ulice U Stadionu, Josefa Lady, Krapkova a Za Velodromem a na nejbližší okolí sportovní haly. Dále žalovaný uvedl, že zvýšená intenzita dopravy bude pouze občasná, neboť při trénincích se neočekává účast diváků, takže ke zvýšení intenzity dopravy bude docházet jen v době konání turnajů. Žalovaný nepřisvědčil ani námitce stěžovatelky, že ještě před zprovozněním nové haly docházelo k tomu, že auta návštěvníků nedalekého zimního stadionu parkovala i v ulici Hacarova (tedy 80 m až 250 m od pozemku stěžovatelky), neboť měl za to, že vliv využívání jiné stavby (zimního stadionu) na dopravní situaci nezakládá právo na účast v předmětném územní řízení.

[14] Nejvyšší správní soud považuje tyto závěry s ohledem na okolnosti projednávané věci za dostatečné a přesvědčivé. Závěr o tom, že návštěvníci budou k příjezdu do areálu využívat

především ulice ve větší vzdálenosti od pozemku stěžovatelky, vychází z toho, že hlavní vchod do areálu haly je umístěn na jižní straně objektu. Tento závěr přitom podporuje i skutečnost, že dvojice parkovišť pro návštěvníky areálu je situována ještě jižněji, směrem k ulici Josefa Lady. Lze proto důvodně předpokládat, že návštěvníci k příjezdu do areálu budou využívat převážně ulici Josefa Lady, která umožňuje nejlepší přístup k těmto parkovacím místům. Žalovanému je rovněž nutné dát zapravdu v tom, že zvýšená intenzita dopravy bude vzhledem k plánovanému využití haly přicházet v úvahu pouze o víkendech, neboť ve všední dny bude hala využita pro výuku tělesné výchovy, případně pro tréninky. Ve všední dny by proto s ohledem na výše uvedené neměl provoz haly pro stěžovatelku představovat jakoukoliv zátěž, neboť auta návštěvníků budou jezdit po dostatečně vzdálených příjezdových cestách a parkovat budou na 44 k tomu vyhrazených nově zbudovaných parkovacích místech.

[15] Ani víkendový provoz areálu přitom pro stěžovatelku nepředstavuje takovou zátěž, jak uvádí. Vzhledem k tomu, že areál má maximální kapacitu 336 diváků, lze souhlasit se žalovaným, že dopravní zátěž spojená s předmětnou stavbou je srovnatelná se zátěží obvyklou v obytné zástavbě. Nově postavená parkovací místa jsou přitom způsobilá pokrýt významnou část zvýšené parkovací potřeby. Případné negativní následky by pak nesli především obyvatelé ulic v blízkosti parkovišť a příjezdových cest. Vzhledem k významné vzdálenosti pozemku stěžovatelky od areálu sportovní haly i příjezdových cest nelze za dostatečný důkaz přímého zasažení považovat stěžovatelčino tvrzení, že návštěvníci haly někdy parkují v těsné blízkosti pozemku stěžovatelky. Krajskému soudu je nutné dát zapravdu v tom, že nezákonné jednání třetích osob (nedovolené parkování v blízkosti pozemku stěžovatelky) nemůže samo o sobě založit účastenství stěžovatelky v územním řízení.

[16] Nejvyšší správní soud dospěl s ohledem na výše uvedené k závěru, že opatření přijatá v souvislosti s realizací projektu stavby haly (zejména výstavba nových parkovacích míst) jsou schopna omezit negativní dopady jejího provozu na okolí takovým způsobem, že pozemky stěžovatelky vzdálené přibližně 300 metrů od samotné haly i od příjezdové cesty nelze považovat za přímo dotčené realizací stavebního záměru. Ochrana stěžovatelčina práva na pokojné užívání majetku či práva vlastnického proto nevyžadovala aktivní účast stěžovatelky v územním řízení.

[17] Odkaz stěžovatelky na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 4. 2008, sp. zn. 1 As 16/2008, není případný, neboť v tehdy posuzované věci se jednalo o umístění stavby distribučního skladu supermarketu, který generoval významné zvýšení intenzity dopravy v blízkosti dotčené nemovitosti, a to až v rozsahu stovek nákladních aut denně.

[18] K poukazu stěžovatelky na údajný rozpor napadeného rozsudku krajského soudu s jeho předchozím rozsudkem ze dne 13. 6. 2019, č. j. 62 A 153/2017 - 77, který se týkal související stavby již zmíněného parkoviště u sportovní haly, je nutné uvést, že tímto rozsudkem bylo zrušeno pro nepřezkoumatelnost příslušné rozhodnutí o odvolání, neboť se v něm odvolací orgán nevypořádal s námitkou podjatosti úřední osoby správního orgánu prvního stupně. O takový případ se však v dané věci nejedná.

[19] Lze tedy uzavřít, že vlastnické právo ani jiné věcné právo stěžovatelky k jejím nemovitostem nemohlo být územním rozhodnutím o umístění předmětné stavby přímo dotčeno. Proto žalovaný nepochybil, když dospěl k závěru, že stěžovatelka není účastníkem předmětného územního řízení podle § 85 odst. 2 písm. b) stavebního zákona, a její odvolání proti rozhodnutí stavebního úřadu jako nepřijatelné zamítl. Krajský soud tedy nepochybil, když tuto právní otázku posoudil shodně jako žalovaný, v důsledku čehož důvod kasační stížnosti uvedený v § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. nebyl naplněn.

pokračování

IV. Závěr a náklady řízení

[20] S ohledem na všechny shora uvedené skutečnosti dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji podle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. zamítl. Současně podle § 60 odst. 1 věty první a § 120 s. ř. s. nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, neboť stěžovatelka v něm neměla úspěch a žalovanému v něm nevznikly žádné náklady přesahující rámec jeho běžné úřední činnosti. Osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, neboť toto právo by jí podle ustanovení § 60 odst. 5 a § 120 s. ř. s. vzniklo pouze v případě náhrady nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti uložené soudem, což se v daném případě nestalo.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 3. července 2020

JUDr. Jiří Palla
předseda senátu